

จดหมายเปิดผนึก

นายกสมาคมอาสาสมัครงานสังคมสงเคราะห์

สมาชิกของสหกรณ์ออมทรัพย์รัฐวิสาหกิจไทย(สสอ.)

นายไพบุลย์ แก้วเพทาย

อุดมการณ์สหกรณ์กับสวัสดิการอาสาสมัครงานสังคมสงเคราะห์

เรียนพี่น้องสมาชิกด้วยความรักความปรารถนาดีและด้วยความคาดหวังว่าสมาคมฯของเราจะช่วยให้พี่น้องทุกคน ได้มีโอกาสสร้างความมั่นคงให้แก่ชีวิต

ซึ่งมีใช้เพียงชีวิตเราเท่านั้น หากแต่ยังหมายถึงการสร้างโอกาสให้กับครอบครัวของเรายที่ยังอยู่อีกด้วย

ตายไปเหลืออะไรไว้บ้างเพื่อคนที่เรารัก...มีใช้เหลือแต่หนี้ไว้ให้ลูกหลาน

คนเรานั้น เกิดมาในโลกใบนี้ ไม่มีใครรู้ว่า เราเกิดมาจากไหน และไม่รู้ว่าจะตายแล้วจะไปไหน..เช่นกัน เมื่อเกิดมาแล้ว เราก็ควรจะทำชีวิตของเราให้ดีที่สุด ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งวันตาย...เรารู้วันที่เราเกิด แต่เรามีอายุรู้วันที่เรตาย

โดยพระพุทธศาสนา เราเชื่อกันว่า เราทุกคนล้วนมีกรรม หรือการกระทำที่เราทำขึ้น จะเป็นผลแห่งกรรมดี หรือ กรรมไม่ดีก็ตาม เราเชื่อว่า เมื่อเกิดมาก็มีกรรมติดตัวมาแล้วเรียกว่า “กรรมลิขิต” แต่พระพุทธศาสนาก็ได้สอนให้เรา ใช้ชีวิตที่เป็นอยู่แบบรับกรรมไปตามยถากรรม แต่สอนให้สามารถสร้างกรรมของเราเองได้ คือ “ลิขิตกรรม” ของเราขึ้นมาใหม่

เคยสงสัยบ้างไหมว่า *คนเราเกิดมาทำไม?*

บางคนกล่าวว่า *“เกิดมาเพื่อชดใช้กรรม”* บางคนกล่าวว่า *“เกิดมาเพื่อจะตาย”*

คนเราเกิดมา..เพื่ออะไรก็ตาม ไม่สามารถหยั่งรู้ได้ลึกซึ้งมากนัก แต่เมื่อเกิดมาแล้ว เชื่อว่าทุกคนย่อมต้องการแสวงหาสิ่งที่ดีงามให้กับชีวิตของตัวเองและสร้างสิ่งดีๆให้กับคนที่เรารักและผูกพัน คือ ครอบครัว พ่อ แม่ พี่ น้อง เมีย และลูกหลานด้วยความเชื่อมั่นว่า *มนุษย์ทุกคนที่เกิดมา คงไม่คิดถึงแต่ตัวเองเท่านั้น หากแต่ยังคิดถึงคนที่เรารัก..และผูกพันด้วย* เพราะมันเป็นธรรมชาติของสัตว์โลกทั้งหลายที่เกิดมาในโลกใบนี้

ดังนั้น เมื่อเราเกิดมาแล้ว ก็เป็นสิ่งที่เราต้อง “ลิขิตกรรม” ของเราเองขึ้นมาใหม่ ไม่ว่าจะอดีตจะมีกรรมเช่นไร ก็เป็นเรื่องของอดีตที่ผ่านไป ซึ่งเราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอดีตได้ หากแต่เราสามารถทำหน้าที่หรือกระทำการกรรมในปัจจุบันให้ดีที่สุดได้ โดยให้อยู่กับปัจจุบัน สร้างชีวิตปัจจุบันให้ดีงามแก่ตนเอง รวมถึงคนที่เรารักและผูกพัน

สหกรณ์ออมทรัพย์คือสถาบันทางการเงินของเรา ที่ช่วยทำให้เราสามารถเข้าถึงแหล่งทุนได้ง่าย สหกรณ์มีอุดมการณ์หลักการและวิธีการสหกรณ์ ที่มุ่งส่งเสริมการรวมตัวกันเป็นกลุ่มให้มีพลัง เพื่อให้เราสามารถ “ช่วยเหลือตนเองและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน” (Self-help and Mutual Help Organization) ซึ่งเป็นแนวทางใน “การบำบัดทุกข์บำรุงสุข” ร่วมกันในหมู่สมาชิก มีใช้ต่างคนต่างอยู่แบบตัวใครตัวมัน

มีเงินก็มาฝาก..ลำบากก็มาถอน..เดือดร้อนก็มากู้

ยามเดือดร้อนในการดำรงชีพภายในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยสี่ อาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค รวมถึงค่าเล่าเรียนบุตร และอื่นๆ เราก็สามารถช่วยเหลือกันเอง เพื่อบำบัดทุกข์บรรเทาความเดือดร้อนที่จำเป็น(Needs)

ยามที่เราสามารถดำรงชีพด้วยการพึ่งตัวเองได้อย่างเข้มแข็งแล้ว มนุษย์ทุกคนก็ยังคงต้องการชีวิตที่ดีๆ...มีความสุข ด้วยการสร้างคุณค่าแห่งชีวิตให้มีคุณภาพแก่ครอบครัวตามอัธยาศัย อันเป็นวิถีแห่งความสุขที่มนุษย์พึงประสงค์(Want)

นี่คือ สิ่งดีงามที่มนุษย์ทุกคนใฝ่ฝันที่จะบรรลุถึง..ด้วยวิถีชีวิตแห่งสหกรณ์(Cooperative Way of Life)

สถาบันสหกรณ์ออมทรัพย์ จึงเป็นคำตอบของเรา ที่สามารถกู้เงินได้ง่ายกว่าการ Walk in เข้าไปหาธนาคารพาณิชย์ ในระหว่างที่เรามีเงินได้รายเดือน สหกรณ์ออมทรัพย์ช่วยให้เราสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนหรือแหล่งเงินกู้ได้อย่างง่ายๆ ด้วยเงินทุนของพวกเรากันเอง ที่นำมาฝากมาออมไว้..ทั้งในรูปของทุนเรือนหุ้นและเงินฝาก

พวกเราในฐานะ “คนรัฐวิสาหกิจ” มีใช้คนรักรวย...ที่เกิดมาในกองเงินกองทอง หากแต่เป็นคนเล็กคนน้อยที่ได้รับเงินเดือนทุกเดือนในการดำรงชีพ หากจะเดินเข้าหาธนาคารพาณิชย์เพื่อขอกู้ยืมเงินนั้นแสนยากเย็น *ดังนั้น สหกรณ์ออมทรัพย์คือ ทางออกที่สร้างสรรค์ชีวิตเรา ไม่ว่าจะการส่งลูกเรียนหนังสือ การใช้จ่ายด้านการศึกษา ซื้อรถ ซื้อบ้านที่อยู่อาศัย ตลอดจนถึงอำนวยความสะดวกในชีวิต เพื่อสร้างมาตรฐานคุณภาพชีวิตที่ดี ขณะที่ยังทำงานและมีเงินได้รายเดือน*

แต่ชีวิตคนเราไม่แน่นอน ความเสี่ยงเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาในระหว่างดำเนินชีวิต ไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ ภาวะเกิด แก่ เจ็บ ตาย คือ ความเสี่ยงที่ทุกคนต้องประสบ แล้วคนเราจะมีความต้องการขั้นพื้นฐานอย่างไร?

ศาสตราจารย์ ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ อดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เคยเขียนเป็นบทความไว้ในหนังสือ เรื่อง “จากกรรมมารดาถึงเชิงตะกอน” (ตั้งแต่เกิดจนตาย)

ซึ่งถือเป็นความไฝ่ฝันและความคาดหวังต่อสังคมไทยและวิถีชีวิตของคนไทยในอนาคต ให้บรรลุซึ่งความต้องการระดับพื้นฐานที่มนุษย์พึงได้รับด้วยการรังสรรค์ “หลักประกันในชีวิต” (Life Insurance) สำหรับคนทุกคน เพื่อนำไปสู่จุดมุ่งหมาย คือ “ความมั่นคงในสังคม” (Social Security) ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ในบทความดังกล่าว ศาสตราจารย์ ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ ไฝ่ฝันว่า ทุกชีวิตควรมีคุณภาพชีวิตที่ดี

“ผมจำเป็นต้องมีเวลาว่าง สำหรับเพลิดเพลินกับครอบครัว มีสวนสาธารณะที่เขียวชอุ่ม สามารถมีบทบาท และ ชม ศิลปวรรณคดี นาฏศิลป์ ดนตรี วัฒนธรรมต่างๆ เทียบงานวัด งานลอยกระทง งานนักขัตฤกษ์ งานกุศล อะไรก็ได้พอสมควร”

นอกจากนั้นแล้ว ยังนำเสนอแนวทางสำหรับการแก้ไขปัญหาในเชิงสหกรณ์ไว้ด้วยว่า

“ผมต้องการอากาศบริสุทธิ์สำหรับหายใจ น้ำบริสุทธิ์สำหรับดื่ม”

“เรื่องอะไรที่ผมทำเองไม่ได้ หรือได้แต่ไม่ดี ผมก็จะขอความร่วมมือกับเพื่อนฝูงในรูปสหกรณ์ หรือสโมสร หรือสหภาพ จะได้ช่วยซึ่งกันและกัน”

เมื่อวาระสุดท้ายของชีวิตมาถึง ซึ่งไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงได้

“เมื่อตายแล้วยังมีสมบัติเหลืออยู่ เก็บไว้ให้เมียผมพอใช้ใน ชีวิตของเธอ ถ้าลูกยังเล็กอยู่ก็เก็บไว้เลี้ยงให้โต แต่ลูกที่โต แล้วไม่ให้ นอกนั้นรัฐบาลควรเก็บไปหมด(ภาษี) จะได้ใช้เป็นประโยชน์ในการบำรุงชีวิตของคนอื่นๆบ้าง

ตายแล้ว ผมเกิด อย่าฝัง คนอื่นจะได้มีที่ดินอาศัยและทำกิน และอย่าทำพิธีรีตองในงานศพให้วุ่นวายไป

นี่แหละ คือ ความหมายแห่งชีวิต

นี่แหละ คือ การพัฒนาที่ควรให้เกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ของคน”

นั่นคือส่วนหนึ่งของบทความเรื่อง “จากกรรมมารดาถึงเชิงตะกอน” ซึ่งพูดถึงหลักการพื้นฐานในการดำรงชีวิต อันเป็น

แรงบันดาลใจของ ศาสตราจารย์ ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ ที่เขียนไว้นานเกือบ 50 ปีแล้ว(ตั้งแต่ปี 2516)

ดังนั้น เมื่อสหกรณ์ออมทรัพย์เป็นแหล่งที่พึ่งทางการเงิน ในช่วงที่ยังมีงานทำและมีเงินได้รายเดือน จึงเป็นแหล่งเงินทุน

ในการ “บำบัดทุกข์.. บำรุงสุข” เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของคนสหกรณ์ที่มีเป้าหมาย คือ ความกินดีอยู่ดี(Well-being)

โลกใบนี้.. ไม่มีอะไรแน่นอน ชีวิตที่เกิดมาล้วนต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อให้มี “ชีวิตที่ดี” แต่นั่นก็ยังไม่พอ เรายังต้องคิดถึงยาม

ชราภาพ.. ยามที่ไม่มีเงินได้รายเดือนแล้ว ชีวิตจะอยู่อย่างไร

เมื่อถึงวาระที่ต้องจากโลกนี้ไป เราทิ้งอะไรไว้ให้คนที่ยังอยู่ ซึ่งเป็นคนที่เรารักและผูกพัน

หรือ เราต้องจากโลกนี้ไป โดยไม่มีอะไรเหลืออยู่ นอกจากหนี้ที่เหลือทิ้งไว้ให้ลูกหลาน

ปล่อยให้คนที่เรารัก.. และผูกพัน ต้องสิ้นหวัง.. ไปตายคาบหน้า

เราจึง.. ร่วมกันก่อ.. ร่วมกันสร้าง “สมาคมฌาปนกิจสงเคราะห์สมาชิกของสหกรณ์ออมทรัพย์รัฐวิสาหกิจไทย”

สมาคมฌาปนกิจสงเคราะห์ที่พวกเรา “คนรัฐวิสาหกิจ” ร่วมกันก่อตั้งขึ้น ก็เพื่อให้มีความมั่นคงในชีวิต ทั้งของเราและ

คนที่เรารัก หากเป็นสมาชิกสมาคมฯ เมื่อเสียชีวิตก็ยังมีเงินคงเหลือไว้ให้ประมาณ 400,000-600,000.00 บาท และหากเรา

เป็นสมาชิกเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งแห่ง คือ “สมาคมฌาปนกิจสงเคราะห์ชุมนุมสหกรณ์ออมทรัพย์แห่งประเทศไทย” เราก็จะได้รับ

เงินสงเคราะห์ช่วยเหลือเพิ่มขึ้นอีกประมาณ 600,000.00 บาท รวมเป็นเงินประมาณ 1.00-1.20 ล้านบาท

จึงร่วมกันทำให้สมาคมฯ ของ “คนรัฐวิสาหกิจ” เติบโตก้าวหน้าเพื่อสร้างสรรค์สวัสดิการฌาปนกิจสงเคราะห์ให้เข้มแข็ง

ด้วยการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำบุญกุศลร่วมกัน

“คนรัฐวิสาหกิจ” ต้องช่วย “คนรัฐวิสาหกิจ” ด้วยกัน

ร่วมกัน.. ช่วยเหลือเพื่อนที่ตายไปคนละ 20.00 บาท ขณะนี้เรามีสมาชิกจำนวนโดยประมาณ 21,500 คน คุณด้วย 20.00 บาท เท่ากับเราสามารถช่วยเหลือซึ่งกันและกันให้เพื่อนเรา เป็นเงินถึง 430,000.00 บาท เป้าหมายที่คาดหวัง คือ เพิ่ม

จำนวนสมาชิกให้ได้ถึง 30,000 คน เมื่อคุณด้วย 20.00 บาท ก็จะได้เงินช่วยเหลือเพื่อนของเราเป็นเงิน 600,000.00 บาท

มีเพียงแนวทางนี้เท่านั้น ที่สามารถรังสรรค์ชีวิต “คนรัฐวิสาหกิจ” ให้มีความหมายขณะที่ยังมีชีวิตอยู่

โปรดจำไว้ว่า ไม่มีใครสร้างคุณค่าแห่งชีวิตให้เกิดขึ้นได้ นอกจากต้องสร้างด้วยตัวของเราเอง

หากแต่คุณค่าแห่งชีวิตนี้ จะเกิดขึ้นได้ ไม่สามารถทำด้วยตัวคนเดียวได้ เราจึงต้องรวมพลังกัน.. ร่วมมือกัน

เพื่อเป็นหลักประกันในชีวิต.. ให้แก่คนที่เรารัก.. และผูกพัน หลังจากที่ต้องจากโลกนี้ไป

จึงร่วมกันรังสรรค์ความไฝ่ฝัน.. ไปสู่... “ความหมายแห่งชีวิตที่ดีงาม”

จึงร่วมกันสร้างอนาคตให้กับลูกหลานของเรา... “ชีวิตเกิดมาแล้ว.. ต้องไม่สูญเปล่า”